

Umut Oran
Basın Açıklaması
23.6.2020

Muhalefet Toplumunu Örgütlemeyse İktidarlar Zulmü Sıradanlaştırır

Dünyanın dört bir yanında olduğu gibi Türkiye’de de “temsili demokrasi” krizi yaşandığı ve iktidarı eline geçiren küçük gruplara karşı halkın sesini hiçbir şekilde duyuramadığı ortadadır. Sadece ülke yönetiminde değil, siyasi partilerde, meslek odalarında ve hatta sivil toplum örgütlerinde dahi, yönetimde bulunan birkaç kişi ve onlara bağlı az sayıdaki insan yüzbinlerce ve bazen on milyonlarca insanın söz haklarını gasp ederek “demokrasi görünümü” baskı düzenleri kurabilmektedir.

Teoride; örgütlenme, protesto etme, karar süreçlerine katılma, mücadele etme gibi haklar vardır, ancak pratik anlamda halkın, seçmenin ya da üyenin karar alma mekanizmalarını etkileme şansı çok düşüktür. Örneğin, sayıları 2,5 milyon civarında olan ve aileleriyle beraber 10 milyonu geçen öğrenciler, büyük bir mağduriyet yaratan “sınav tarihinin değiştirilmesini” sağlayamazlar, ancak tamamen keyfi olarak ataması yapılan bir unvan sahibi, milyonlarca insanın kaderini değiştirecek kararları fütursuzca alabilir.

Bu Düzendeki 13 Milyon İnsanın Talebine Kimse Kulak Asmaz

Benzer durumlar hayatın her alanında geçerlidir. Emeklilikte Yaşa Takılan yaklaşık 6,5 milyon insan yani sadece eşleriyle beraber düşünülürse 13 milyon yurttaş, ne kadar “adalet” talep etse de iktidar sahipleri kulaklarını kapattıysa artık çözüm yoktur. Ataması yapılmayan yaklaşık 1 milyon öğretmen, İİBF mezunu olup hayat boyu işsizliğe mahkûm edilmiş milyonlarca genç, hakkı her gün yenen işçiler, sesi duyulmayan işsizler, ne kadar kalabalık olurlarsa olsunlar, “seçtikleri başkanları, milletvekillerini, parti genel başkanlarını, sendika başkanlarını ve hatta dernek başkanlarını” bile etkileyememektedir. Kitleler ne zaman seslerini yükseltse polis copuyla, medya baskısıyla ya da ayak oyunları ile susturulmakta, sesleri kesilmektedir.

Delegenin Ezici Çoğunluğunun İmzasını Almak Bile Bir Genel Başkanı Değiştirmeye Yetmez

2016 yılında MHP’de yaşanan kurultay krizi bu anlamda önemli bir örnektir. Delegenin ezici çoğunluğunun imzalarına ve ortak iradelerine rağmen muhalifler çeşitli ayak oyunları ile, baskıyla, iktidar partisinin desteğiyle ve türlü şiddet olaylarıyla engellenmiş ve yok sayılmıştır. Çeşitli dönemlerde CHP’de de benzer olaylar yaşanmış anti demokratik Siyasi Partiler Kanunu’ndan, parti içi demokrasiyi yok eden anti demokratik tüzük ve yönetmeliklerden güç alanlar parti içi muhalefetin ve onlarla beraber “değişim talebini yükselten” milyonlarca seçmenin demokratik taleplerini yok saymışlardır.

Gelinen nokta tam anlamıyla “temsili demokrasi” krizidir zira “gücü eline bir kez geçirenler” kendi ayrıcalıklı pozisyonlarını kaybetmemek için demokrasiyi araçsallaştırmakta ve kitleleri susturmakta hiçbir beis görmemektedir. Fransa’da hayat pahalılığına çözüm isteyen milyonlarca emekçinin feryadı polis copuyla, ABD’de ırkçılığa karşı sesini yükseltenler biber gazıyla, Türkiye’de adalet arayan avukatlar tekmelerle tokatlarla engellenmektedir. Daha utanç verici olan şey, dünyanın neresinde olursa olsun sesini yükseltmek isteyen herkes, kurulan medya tekelleri sayesinde “kriminalize edilmektedir”.

Geniş Toplum Kesimleri “Nefes Alamamaktadır”

Gelinen nokta vahimdir. Örneğin 85 milyonluk ÷lkede seçmenin yarısı bir araya gelse ve talepte bulursa iktidar odakları umursamamaktadır. 15 milyon seçmen bir araya gelse ve bir hak istese seslerini duyuramamaktadır. Binlerce avukat yollara düşse ve en iyi bildikleri konularda bir söz söylemek istese umursanmamaktadır. Gazetecilerin kalemleri kırılmıştır, sendikaların gücü tırpanlanmış, muhalefetin sesi kesilmiştir. Yani artık geniş toplum kesimleri “nefes alamamaktadır”.

A’dan Z’ye Toplumunu Yeniden Örgütlemek Dışında Bir Yol Yoktur

Gidişat her anlamda sorunludur ve temsili demokrasi, gelinen noktada geniş toplum kesimlerinin seslerini duyurmaya yaramamaktadır. Kitlelerin zihinleri, her türlü teknolojik imkanla adeta her gün silinip, her gün yeniden oluşturulmaya ve toplum en küçük birimlerine kadar birbirinden nefret eden yapılara bölünmektedir. Artık sıradan ezberlerle bu zulüm düzenini ortadan kaldırma imkânı yoktur. Bu düzen, zalimin zulmünü yaygınlaştırmak ve her defasında daha büyük zorbalıkları ortaya çıkarmak dışında bir sonuç üretmeyecektir. O halde hem ÷lke yönetiminde hem siyasi partilerde hem de tüm demokratik kitle örgütlerinde yeni bir söz söylemek, yeni yollar bulmak ve yeni kadrolarla yola devam etmek dışında bir çözüm yoktur. Her noktadaki muhaliflerin toplumu A’dan Z’ye kadar örgütlemesi, kitleleri inanacakları bir hayale ortak etmeleri ve değişime kendilerinden başlayarak tüm kokuşmuş yapıları dönüştürmesi zorunluluktur. Muhalefet toplumu örgütlediği müddetçe iktidarlar zulmü sıradanlaştırmaya, bir gün öğrencileri, başka bir gün avukatları yerlerde sürüklemeye ve kendinden olmayan herkese düşmanca yaklaşmaya devam edecektir.